

Geloof jij nog in een eeuwig leven? **(Johannes 11:25-26 – Paaspreek)**

*Liturgie zondagmorgen 24 april 2011
 te Hardinxveld-Giessendam:*

Belijdenis van afhankelijkheid
 Vredegroet van God (Opb.1)
 Gezang 94:1,2
 Gebed
 'Zie hoe Jezus daar loopt' (muzikaal moment)
 Lezen: Johannes 20:1-10; 24-31
 Gezang 92
 Lezen: Johannes 11:32-44
 Gezang 114:1,3
 Tekst: Johannes 11:25-26
 Verkondiging
 Gezang 109:1,2
 Lezing van Gods wet
 Psalm 16:4,5
 Dankgebed en voorbeden
 Inzameling van de gaven
 Gezang 99
 Zegen van God (2 Kor.13)

Donderdagavond werd in Gouda 'The Passion' opgevoerd.

Een passiespel over de laatste uren van Jezus' leven.

Uitgevoerd door bekende Nederlandse artiesten.

Gebruikmakend van een aantal Nederlandstalige popliedjes.

Een indrukwekkend mega-evenement.

Confronterend ook, bijvoorbeeld toen de verteller zei:

"Ik zou ook wel zoals Jezus willen zijn:

goed voor iedereen, eerlijk, toegewijd, moedig,

bereid om voor z'n vrienden te lijden, zelfs te sterven.

Maar ... lijken we diep van binnen niet meer op Pilatus?

We houden er niet van als anderen ons vertellen wat we moeten doen.

Liegen we niet allemaal wel eens als dat ons beter uitkomt?

Of ben ik de enige?

En wie steekt z'n nek uit voor een ander, als dat jezelf wat gaat kosten?"

Nog confronterender was misschien wel de slottekst van deze verteller:
 “Het is volbracht! – zoals we dan zeggen.
 Maar waar is het nou allemaal goed voor geweest?”

Pal daarvóór was ‘De Bestemming’ gezongen, van Marco Borsato.
 Leunend tegen het immense opvallend witte kruis op de markt in Gouda
 vroeg de zangeres zich af waarom wij bestaan;
 waarom we worden geboren en straks weer gaan...
 En bij dat ‘gaan’ werd gewezen naar het kruis.
 Inderdaad: “Waar is het nu allemaal goed voor geweest?”

En de verteller vervolgde:

“Er zijn mensen die zeggen dat Jezus zal opstaan uit de dood.
 En ik heb vernomen dat Jezus dat zelf ook een paar keer heeft gezegd.”
 (meewarige glimlach:) Geloof je het zèlf?”
 Nou nee dus, kennelijk.
 Nee, maar niet alleen veel mensen vandáág geloven het niet meer,
 ook bij Jezus’ eigen leerlingen wilde dit er absoluut niet in.
 De paasverhalen in de Bijbel barsten van het ongeloof.
 Met Thomas als meest sprekende voorbeeld.

Daarom klinkt juist op Pasen deze vraag uit de mond van de Here Jezus.
 Ja, niet: geloof je het zèlf? – die vraag leeft nl allang in ons eigen hart.
 Maar, juist daarom: gelóóf je het?
 Geloof je niet maar in de ware liefde?
 Maar geloof je nu dus ook echt in een eeuwig leven?

Alles is Jezus eraan gelegen dat wij juist zó in Hem leren geloven.
 Ja, zelfs niet maar algemeen in ‘een eeuwig leven’.
 Maar in Hem die ‘het leven’ is.

*

“Ik ben de opstanding en het leven.”

Dat zegt Jezus hier middenin de rauwe werkelijkheid van ziekte en dood.

Ja, het gaat zelfs over zijn eigen vriend. Lazarus heet –ie.

Die was ziek, zo begint Johannes 11.

En het is wel zo ernstig dat zijn zussen Jezus erbij laten roepen.

Als Hij nu metéén komt, dan komt alles misschien nog weer goed.

Zoals wij vandaag ons zorgen zouden maken om iemand die ons lief is,
en wel zó dat we zoiets hebben van:

we kunnen eigenlijk alleen nog maar bidden.

“Heer, maak onze broer alstublieft weer beter...”

We kunnen hem nog niet missen...

Hij is nog zo jong...

En U houdt toch van hem? Hij is toch uw vriend?

Als iemand dicht bij U leeft, dan is hij het wel...

Grijp alstublieft in, U kúnt het Heer, geef dat hij nog weer beter wordt!”

Maar wat doet Jezus?

Hij blijft rustig nog twee dagen waar Hij was.

Maakt geen enkele haast om zijn vriend te helpen.

Pas op het moment dat Lazarus al gestorven is, gaat Hij naar hem toe.

Ja, nú hoeft het natuurlijk niet meer!

De zussen Marta en Maria begrijpen er niks meer van:

waarom kwam Hij nu niet metéén,

ze hadden het Hem toch dringend gevraagd!

Als ze horen dat Jezus alsnog naar hen toekomt,

aarzelt Marta geen moment:

ze móet naar Hem toe, ze móet het Hem vragen...

Maar Maria blijft thuis, lezen we.

Zegt dat wellicht ook iets over haar gemoedstoestand op dat moment?

Enorm teleurgesteld in Jezus, die haar zo dierbaar was...

Juist zij, die altijd zijn woorden indronk,

als water voor haar ziel...

En nu dit!...

Maria gaat pas naar Jezus toe wanneer ze geroepen wordt.

En, anders dan Marta: zodra ze Hem ziet, valt ze aan zijn voeten neer.

Ja, dat was immers altijd haar plek geweest.

Aan uw voeten, Heer, is de hoogste plaats...

Maar de pijn is intussen intens: waarom wás U er nu niet!

Precies wat Marta al tegen Jezus had gezegd.

Maar bij Maria ontbreekt wat er bij Marta op volgt:

“Ook nu weet ik dat God u alles zal geven wat u vraagt.”

Niet dat Marta nu in een directe opwekking van Lazarus gelooft.

Maar Jezus *blijft* voor haar de messias, de Zoon van de levende God.

Dé redder van de wereld.

Precies Petrus, vorige week zondag, weet u nog?!

Maar bij Maria blijven die woorden nu even steken in haar keel.

Wie is Jezus nu nog voor haar,

nu Hij er op zó'n cruciaal moment niet voor hen was?!

Voel je de spanning?

“Ik ben de opstanding en het leven.”

Dat zegt Jezus hier middenin de rauwe werkelijkheid van ziekte en dood.

Ja, toe nou, geloof je het zèlf?

Een opstanding uit de dood, ooit... ach, wie weet.

Maar nu, waarom doet Jezus nú niets?

Waarom reageert Hij niet op ons dringend gebed?

Is het geloof in Hem eigenlijk meer dan een doekje voor het bloeden,

als het kwaad al is geschied?

*

Toch is het juist dit wat Jezus in heel dit gebeuren zo raakt.
We hebben het gelezen, zopas.
Maria, vertwijfeld neergevallen aan zijn voeten.
En al die andere Joden staan hierin om haar heen.
Ze voelen het helemaal met Maria mee.
Marta volgden ze niet, toen die ineens vertrok.
Maria wel, als is juist háár pijn ook die van hen.
Wat een ontzuuchtering: Jezus is hier gewoon echt te láát!

Juist dát raakt iets heel dieps bij onze Heer.
Het ergert hem zelfs, lezen we.
Ja, niet dat Hij het niet begrijpt.
Maar dit is nu juist precies waar Hij voor kwam.
En waaróm Hij nog twee dagen heeft gewacht.
Om hen een ultieme inkijk te geven in wie Hij is voor hen.
Niet maar het licht, het brood, de wijnstok...
Nee, zelfs de Opstanding uit de dood,
en het Leven dat nooit meer stopt.

Met Jezus is het echt nóóit te laat.
Met Jezus zit je nooit meer aan een grens:
ja, hier kun je niet zoveel meer met je geloof...
hier huilen gelovigen net zo ontroostbaar als ieder ander...
hier heeft de dood zelfs christenen volledig in de tang...
Nee! Nee!! Jezus' hart keert zich om als dát is wat je denkt.

Ja, Hij huilt met je mee, zijn verdriet is net zo intens.
Dat merken ook de omstanders, en ze concluderen:
"Jezus hield kennelijk toch wel enorm veel van Lazarus!"
Ja, klopt helemaal.
Had Johannes ook al eerder gezegd, in vers 5.
Jezus hield trouwens net zoveel van Marta en haar zuster, zo lees je daar.

En tóch wachtte hij, nog twee volle dagen.

Toch lijkt het soms dat God ook óns roepen niet hoort.

Waarom?

Dat lees je in vers 15:

“Nu kunnen jullie tot geloof komen.”

Ja? Juist voorbij het moment dat er nog iets aan is te doen, juist oog in oog met de dood die zo meedogenloos toeslaat, juist dán kunnen wij Jezus leren kennen zoals Hij is, meer dan ooit.

Want de dood grijpt Hem net zo goed aan.

Nee, dat zeg ik niet goed: de dood grijpt juist Hém naar de keel!

Ook daarom is juist Jezus hier zo hevig ontroerd.

De dood grijpt Hem naar de keel.

Met deze gang naar Betanië nadert Jezus het hol van de leeuw.

En uitgerekend met de *opwekking* van Lazarus

graaft Jezus zijn eigen *graf*.

Kijk maar in vers 45-46.

Veel Joden komen tot geloof, lees je daar.

Maar enkele anderen melden het de Joodse leiding.

Wat hogepriester Kajafas tot de conclusie brengt dat Jezus sterven moet.

Vers 50: Besef toch dat het in jullie eigen belang is

dat één man sterft voor het hele volk,

zodat niet het hele volk verloren gaat...

Kajafas beseft niet hóe waar het is wat hij hier zegt.

Want zó lief had God inderdaad niet maar dit volk, maar de hele wereld, dat Hij zijn eigen Zoon *sterven* liet

opdat iedereen die in hem gelooft eeuwig *leven* heeft! (Joh.3:16)

Het is volbracht – zeggen *wij* dan?

Nee, dit is wat Jézus riep, een week na Lazarus' opwekking uit de dood.

Gód heeft het volbracht. Gód heeft eeuwig leven aan het licht gebracht.

Als Jezus op Goede Vrijdag sterft,
sterft er maar niet een mens, met weliswaar een heleboel macht.
Nee, dan sterft Gods eigen Zoon, met álle macht.
Tegenover Hem maakte de dood echt geen schijn van kans.
En op Paasmorgen kijken ongelovige leerlingen dan ook hun ogen uit.
Alles ligt er nog precies zoals Jezus begraven is...
maar het lichaam zelf is er uit weg!
De doodskleding blijkt niet meer dan een lege huls.

God hoeft maar te roepen, of Jezus komt weer uit het graf.
Zoals Jezus ook maar hoefde te roepen, of Lazarus kwam er weer uit.
Alsof het niks is.

Ja, voor Hem zelf was het verschrikkelijk.
Maar dan vanwege de duisternis eráchter.
De buitenste duisternis, waar God zélf niet meer was.
Maar juist dát is op Goede Vrijdag eindelijk volbracht!
Dáár was het nu allemaal goed voor.
Zijn kruis is niet het einde van een overigens zó inspirerend persoon.
Het is een compleet nieuw begin, omdat het hier Jézus is die stierf.
Hij, die de opstanding is en het leven.
Naar wie daarom zelfs dode mensen luisteren.

Dood, waar is nu nog je voortdurende overwinning?
Dood, waar is nu dan nog je engel?
De engel van de dood was de zonde,
en de zonde ontleent weer haar macht aan de wet.
Maar laten we God danken,
die ons door Jezus Christus, onze Heer, de *overwinning* geeft.
(1 Kor.15:55-57; vgl. ook Joh.5:24-29)

*

Oei, dat zijn wel weer hele grote woorden.
Bijbelse woorden, ongetwijfeld.
Maar ook weer zó dat ik denk:
houden we onszelf toch niet een beetje voor de gek?
Ik bedoel: vandaag is er geen Lazarus meer die opstaat uit de dood.
En Jezus zelf is ook al 2000 jaar buiten beeld.
Misschien geloof je nog wel dat het stráks allemaal weer goed komt.
Maar kom me er niet mee aan
dat dat mijn leven vandáág zoveel anders maakt.
Ik mérk er in ieder geval weinig van, moet ik je zeggen.

Neem nou maar gewoon iemand die ziek is, net als Lazarus dat was.
En hij of zij is zó ziek dat het nog maar de vraag is of het weer goedkomt.
Ik heb er ook echt voor gebeden, maar het helpt allemaal niks.
Niet maar dat –ie niet béter wordt, maar het wordt alleen maar gekker.
De problemen stapelen zich maar op...
Waar is God als je Hem nodig hebt?

Kijk, danken voor iets wat goed ging, dat is makkelijk.
Mensen die Lazarus weer hebben zien opstaan uit de dood... dat wil wel!
Maar hadden ook zij niet grote moeite vóórdát het zover was?

En natuurlijk, ik ben blij dat er zoveel mensen om me heen staan.
Je gelooft gewoon niet hoeveel kaartjes we inmiddels hebben gehad...
Dat is echt fantastisch...
Maar dat zijn mensen, en waar wat heb ik nu nog aan m'n gelóóf?
Wat heb ik nu nog aan Jezus,
waar in de kerk altijd zulke geweldige dingen over worden verteld?

Ja? Dat gaat heel diep!
En toch... wat zegt Jezus tegen Marta, bij het graf van Lazarus? (vs 40)
"Ik heb je toch gezegd dat je Gods grootheid zult zien als je gelooft?"

Let wel, dat zegt Jezus tegen Marta...
Dezelfde tegen wie Hij had gezegd: Ik ben de Opstanding en het leven.
Dat zijn dus maar geen loze woorden.
Daarmee zegt Jezus dat je Gods grootheid zult zien, als je maar gelooft!

En dat is méér dan dat Lazarus ééns weer zal opstaan uit de dood.
Straks, op de jongste dag.
Want dat geloofde Marta nog steeds.
Jezus wás en bleef voor haar de messias...
Maar nee, je zult nú Gods grootheid zien als je gelooft.

Was dat ook niet waarom Jezus zo laat gekomen was?
'Nu kunnen jullie tot geloof komen', had Jezus gezegd.

Precies zo had Jezus het gezegd bij de genezing van de blindgeborene.
Sommige Joden verwijzen hier nog weer naar.
Als Hij dát kon, waarom voorkwam Hij dan níet Lazarus' dood?
Maar, lezen we dan, ook dit ergerde Jezus.
Het ging Hem er nl. maar niet om dat die man van zijn blindheid genas.
Maar (Joh.9:3) 'Gods werk moet door hem zichtbaar worden'.
In de betreffende man zouden de mensen iets van God gaan zien.
Nou, zo gaat het er hier bij Lazarus ook maar niet om dat *hij* weer leeft.
Maar dat de ménsen weer echt gaan leven.
Leven zoals Jezus leeft.
Leven ómdat Jezus leeft.

"Wij weten," schrijft Paulus later in Romeinen 8,
"dat voor wie God liefhebben alles bijdraagt aan het goede."
Ja, lekker makkelijk, zeggen wij dan meteen.
Het zal vast ergens goed voor zijn...
wat een ontzettende doodoener is dat.
Maar zo'n reactie roept vermoedelijk opnieuw de ergernis op van Jezus.

Willen jullie zien waarvoor je leeft?

Waarom jullie worden geboren en straks weer gaan?

“Om het evenbeeld te worden van Gods Zoon”, zegt Romeinen 8.

Dát is onze bestemming.

Want dat alleen is leven.

Jezus heeft het ons laten zien.

En de Vader wil niets liever dan dat datzelfde nu zichtbaar wordt in ons.

Diep van binnen lijken we inderdaad meer op Pilatus.

We houden er niet van als anderen ons vertellen wat we moeten doen.

We liegen allemaal wel eens als dat ons beter uitkomt.

En wie steekt z'n nek uit voor een ander, als dat jezelf wat gaat kosten?

Maar tegelijk voelen we diep in ons hart dat dát het niet is.

Dat is niet het leven. Dat is de dood.

Diep in ons hart zou ik ook wel zoals Jezus willen zijn:

goed voor iedereen, eerlijk, toegewijd, moedig,

bereid om voor je vrienden te lijden, zelfs te sterven.

Waarom? Waarom verlangen we daarnaar?

Omdat dat onze bestemming is.

Zó zijn we gemaakt. Zó zijn we bedoeld.

En zó zullen we ook weer worden, als het aan Jezus ligt.

“Wie in mij gelooft zal leven, ook wanneer hij sterft.

En ieder die leeft en in mij gelooft zal nooit sterven.”

Wat jij deed, vanuit je geloof in Mij, het was allemaal niet voor niets.

Wat je overkwam, was werkelijk ergens goed voor.

Steeds meer werd / wordt Gods grootheid zichtbaar in je leven.

Jij wordt kleiner, Hij steeds groter –

het straalt af van wie je bent en van wat je doet.

En het blijft voor de eeuwigheid bewaard.

Dat is nog eens leven!

Maar geloven we het wel?
Geloven we het écht?
Dat is de beslissende vraag.

Is het ook bij ons nog steeds niet vaak: eerst zien en dan geloven?
Maar dat is precies de verkeerde volgorde.
Jezus zegt: ga geloven, en dan zul je nog eens wat zien!
Ja, dan zul je Gód zelf zien, in jóuw en úw leven.

*

Daarom, als het beneden langzaam maar zeker donker wordt...
dan wordt het hoog tijd om te luisteren naar die stem van boven.
De stem van het leven.
De stem vanuit het licht.

“Er zijn mensen die zeggen dat Jezus zal opstaan uit de dood.
Geloof je het zèlf?”
Het leek niet zo’n goed einde van een overigens zo indrukwekkend spel.
Niet echt lekker, maar wel heel eerlijk.
Het raakt zo aan die voortdurende twijfel in ons eigen hart.
De angst ook, voor de dood.

Maar ineens klonk daar in Gouda vanaf de toren van de Sint Jan een stem.
Iedereen keek omhoog, je kón niet anders.
En daar stond hij, de persoon die gekruisigd was.
Maar zie, Hij leeft!
En zijn armen strekt Hij naar ons uit, en zegt:
“Geef mij nu je angst, ik geef je er hoop voor terug.
Geef mij nu de nacht, ik geef je de morgen terug.
Zolang ik je niet verlies, vind ik heus wel een weg met jou.
Zet weg nu die angst, ik wist het al, het is mijn dag vandaag!”

Dat is nu precies wat Jezus ons vanmorgen zegt.
Je zult Gods grootheid zien, als je maar gelooft.
Als je je angst maar overgeeft aan Hem.
Als je vanuit de dood maar kijkt naar Hem,
de persoon in het stralend wit,
de Opstanding en het leven in eigen Persoon.
Het is zijn dag vandaag!

Laten we onze grote woorden niet langer inslikken in geval van moeite.
Laten die woorden juist dan ons richten op Hem.
Vol vertrouwen: u hebt het gezegd, nu komt het er op aan,
hier zijn we, we zien uit naar wat U gaat doen!
We willen graag iets van U zien,
en we vertrouwen erop dát we ook iets van U zullen gaan zien.
Ongetwijfeld anders dan wijzelf zouden kunnen bedenken.
Maar wel nu, vandaag.
Niet pas in de verre toekomst.

Laten we dat ook doen als gemeente,
getroffen door zoveel moeite, zonde en dood.
Laten we alsjeblijft hartstochtelijk er naar gaan uitkijken wat God belooft,
Namelijk dat Zijn werk zichtbaar zal worden.
Zijn grootheid. Ook in ons leven.
Laat dát ons gebed mogen worden.
Niet: doet U alstublieft wat ik wil.
Maar: mag ik alstublieft leren doen wat U wilt.
Want dat is het leven. En dat leven kan Goddank nooit meer stuk!
Amen.